

AGATHA CHRISTIE

Τα δεκατρία προβλήματα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα δεκατρία προβλήματα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **The Thirteen Problems**
Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Θ. Μπανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουριδά
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 1932. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Κάθε Τρίτη κι ένα έγκλημα»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3563-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3564-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * **<http://blog.psychogios.gr>**

AGATHA CHRISTIE

Τα δεκατρία προβλήματα

Μετάφραση: Χρύσα Θ. Μπανιά

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαβητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μυστικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μυστικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή
Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ
Σιωπηλός μάρτυρας
Έγκλημα στον Νείλο
Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
Μυστήριο στην Καραϊβική
Η ξεχασμένη δολοφονία
Ο φόνος είναι εύκολος
Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας
Ο Ωχρός Ίππος
Το μυστήριο του Σίταφορντ
Ο θάνατος του λόρδου Έτζγουερ
Με ανοικτά χαρτιά
Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας
Το τρένο των 16:50
Τα δεκατρία προβλήματα
Συνέταιροι στο έγκλημα
Ατελείωτη νύχτα
Επιβάτης για Φρανκφούρτη
Ο άντρας με το καφέ κοστούμι
Προς το μηδέν

Για τον Λέοναρντ και την Κάθριν Γούλι

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Πρόλογος.....	13
1. Η λήσχη της Τρίτης.....	15
2. Ο οίκος του ειδώλου της Ασάρτης	29
3. Ράβδοι χρυσού.....	46
4. Το ματωμένο πλακόστρωτο	61
5. Κίνητρο εναντίον ευκαιρίας.....	73
6. Οι δαχτυλιές του Αγίου Πέτρου.....	88
7. Το γαλάζιο γεράνι.....	103
8. Η βοηθός.....	122
9. Οι τέσσερις ύποπτοι	143
10. Τραγωδία τα Χριστούγεννα.....	161
11. Το βότανο του θανάτου.....	182
12. Η υπόθεση στο μπάνγκαλου	200
13. Θάνατος από πνιγμό.....	218

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Τα Δεκατρία πρόβληματα είναι μια συλλογή μικρών ιστοριών αστυνομικού χαρακτήρα στις οποίες κάνει το ντεμπούτο της η μισ Μαριπλ. Κυκλοφόρησαν όλες μαζί για πρώτη φορά τον Ιούνιο του 1932 στη Μεγάλη Βρετανία και την επόμενη χρονιά στις Ηνωμένες Πολιτείες με τον τίτλο *The Tuesday Club Murders* (Τα εγκλήματα της Λέσχης της Τρίτης).

Πολλές από αυτές είχαν δημοσιευτεί μεμονωμένα στο *The Royal Magazine* το 1928 ή στο *The Story-Teller magazine* το 1930.

Στις 13 Ιουνίου του 1932 η *Daily Mirror* έγραφε: «Η πλοκή στις ιστορίες αυτές είναι τόσο καλή, και καθένας μπορεί να θαυμάσει τον πλούτο τους, καθώς καθεμία από αυτές θα μπορούσε να γίνει θρίλερ μεγάλου μήκους».

Πράγματι, μία από αυτές, το Γαλάζιο γεράνι γυρίστηκε το 2010 με την Τζούλια Μακένζι στον ρόλο της μισ Μαριπλ, ενώ στοιχεία από άλλες έχουν ενσωματωθεί σε τηλεοπτικές μεταφορές.

Πρόλογος

Με αυτά τα προβλήματα συστήθηκε για πρώτη φορά η μισ Μαρπλ στον κόσμο των αστυνομικών ιστοριών. Η μισ Μαρπλ έχει μια μικρή ομοιότητα με τη δική μου γιαγιά, επίσης μια λευκορόδινη ηλικιωμένη η οποία, παρ' ότι έζησε μια πολύ προστατευμένη και βικτωριανή ζωή, πάντα έδειχνε να έχει ευρεία γνώση του βάθους της ανθρώπινης φαυλότητας. Εύκολα ένιωθε κανείς απίστευτα αφελής και εύπιστος ακούγοντας το αποδοκιμαστικό της σχόλιο: «Μα στ' αλήθεια τα *πίστεψες* αυτά που σου είπαν; Δεν έπρεπε. *Εγώ* δεν τα πιστεύω ποτέ!»

Διασκέδασα πάρα πολύ με τη συγγραφή των ιστοριών της μισ Μαρπλ, ένιωσα μεγάλη τρυφερότητα για την άτονη ηλικιωμένη μου κι έλπισα πως θα σημείωνε επιτυχία. Έτσι κι έγινε. Αφού εμφανίστηκαν οι πρώτες έξι ιστορίες, μου ζητήθηκαν άλλες έξι. Χωρίς αμφιβολία η μισ Μαρπλ είχε κάνει αισθητή την παρουσία της.

Τώρα πια έχει εμφανιστεί σε αρκετά βιβλία αλλά και σε ένα θεατρικό έργο – και στην πραγματικότητα ανταγωνίζεται σε δημοτικότητα τον Ηρακλή Πουαρό. Λαμβάνω τον ίδιο αριθμό επιστολών περίπου, και οι μισές λένε: «Μακάρι να είχατε πάντα τη μισ Μαρπλ αντί για τον Πουαρό», ενώ οι άλλες μισές: «Μακάρι να είχατε τον Πουαρό αντί για τη μισ Μαρπλ». Εγώ η ίδια τείνω προς τη δική της πλευρά. Νομίζω πως αυτό που κάνει καλύτερα είναι να λύνει *σύντομα* προβλήματα· ταιριάζουν στο πιο προσωπικό στιλ

της. Ο Πουαρό, από την άλλη, χρειάζεται ένα βιβλίο κανονικού μήκους ώστε να ξεδιπλώσει τα ταλέντα του.

Θεωρώ πως αυτά εδώ τα *Δεκατρία προβλήματα* περιέχουν την πραγματική ουσία της μισ Μαργιτ για τους θαυμαστές της.

Άγκαθα Κρίστι
1953

Η λέσχη της Τρίτης

Αλυτα μυστήρια». Ο Ρέιμοντ Γουέστ φύσηξε μια τολύπη καπνού κι επανέλαβε τα λόγια με μια εσκεμμένη, αμήχανη ευχαρίστηση.

«Άλυτα μυστήρια».

Κοίταξε γύρω του με ικανοποίηση. Το δωμάτιο ήταν παλιό, με φαρδιά μαύρα δοκάρια να διασχίζουν το ταβάνι, κι επιπλωμένο με καλά, παλιά έπιπλα που του ταίριαζαν. Εξού και η επιδοκιμαστική ματιά του Ρέιμοντ Γουέστ. Ήταν συγγραφέας στο επάγγελμα και του άρεσε η αψεγάδιαστη ατμόσφαιρα. Το σπίτι της θείας του Τζέιν ανέκαθεν τον ευχαριστούσε ως το κατάλληλο σκηνικό για την προσωπικότητά της. Κοίταξε απέναντί του, στο τζάκι, εκεί όπου η θεία του καθόταν ευθυτενής στη μεγάλη πολυθρόνα. Η μισ Μαριπλ φορούσε ένα φόρεμα από μαύρο μπροκάρ, ιδιαίτερα στενό γύρω από τη μέση. Στο μπούστο έπεφτε σαν καταρράκτης μια ψιλή δαντέλα. Φορούσε κοφτά γάντια από μαύρη δαντέλα κι ένα μαύρο δαντελένιο σκουφάκι έστεκε στην κορυφή της μάζας των πάλλευκων μαλλιών της. Η μισ Μαριπλ έπλεκε – κάτι λευκό, μαλακό και αφράτο. Τα ανοιχτογάλαζα μάτια της, καλοκάγαθα κι ευγενικά, επιθεωρούσαν τον ανιψιό της και τους προσκεκλημένους του με απαλή ευχαρίστηση. Το βλέμμα της σταμάτησε πρώτα στον ίδιο τον Ρέιμοντ, αμήχανα ανέμελο, έπειτα στην Τζόις Λεμπριέρ, την καλλιτέχνιδα

με τα κοντοκομμένα μαύρα μαλλιά και τα αλλόκοτα καφεπράσινα μάτια, και κατέληξε στον τόσο περιποιημένο άνθρωπο του κόσμου, τον σερ Χένρι Κλίδερινγκ. Στο δωμάτιο υπήρχαν άλλα δύο άτομα, ο δρ Πέντερ, ο ηλικιωμένος κληρικός της ενορίας, και ο κύριος Πέδερικ, ο δικηγόρος, ένας ξερακιανός, μικροκαμωμένος άνδρας που κοιτούσε πάνω από τα γυαλιά του και όχι μέσα από αυτά. Η μισ Μαρπλ αφιέρωσε μια σύντομη στιγμή προσοχής σε όλα αυτά τα άτομα κι επέστρεψε στο πλέξιμό της με ένα ευγενικό χαμόγελο.

Ο κύριος Πέδερικ ξερόβηξε μια στιγμή, όπως κάθε φορά που ετοιμαζόταν να κάνει μια παρατήρηση.

«Τι είπες, Ρέιμοντ; Άλυτα μυστήρια; Ναι, τι θέλεις να πεις;»

«Δε θέλει να πει τίποτα», είπε η Τζόις Λεμπριέρ. «Στον Ρέιμοντ απλώς αρέσει ο ήχος των λέξεων και η φωνή του να τις προφέρει».

Ο Ρέιμοντ Γουέστ τής έριξε ένα βλέμμα αποδοκιμασίας, κι εκείνη έριξε πίσω το κεφάλι κι έβαλε τα γέλια.

«Δεν είναι μεγάλος αγύρτης, μισ Μαρπλ;» ρώτησε. «Είμαι βέβαιη πως το ξέρετε αυτό».

Η μισ Μαρπλ τής χαμογέλασε ελαφρά αλλά δεν απάντησε.

«Η ίδια η ζωή είναι ένα άλυτο μυστήριο», είπε σοβαρά ο κληρικός.

Ο Ρέιμοντ ανακάθισε και τίναξε το τσιγάρο του με μια αυθόρμητη κίνηση.

«Δεν εννοώ αυτό. Δε φιλοσοφούσα», είπε. «Είχα κατά νου πραγματικά, καθαρά, τριμιμμένα δεδομένα, πράγματα που έχουν συμβεί και που δεν έχει εξηγήσει κανείς ποτέ».

«Καταλαβαίνω απόλυτα τι εννοείς, καλέ μου», είπε η μισ Μαρπλ. «Η κυρία Καράδερς, για παράδειγμα, είχε μια πολύ περίεργη εμπειρία χθες το πρωί. Αγόρασε από τον Έλιοτ εκατό γραμμάρια γαρίδες τουρσί. Πέρασε από άλλα δύο καταστήματα και όταν έφτασε στο σπίτι ανακάλυψε ότι δεν είχε τις γαρίδες μαζί της. Γύρισε στα δύο καταστήματα στα οποία είχε πάει, μα οι γαρίδες είχαν γίνει καπνός. Αυτό, λοιπόν, εμένα μου φαίνεται ιδιαίτερα αξιοσημείωτο».

«Υποπτη ιστορία», είπε σοβαρά ο σερ Χένρι Κλίδερινγκ.

«Υπάρχουν, φυσικά, κάθε λογής πιθανές εξηγήσεις», είπε η μισ Μαργκλ και τα μάγουλά της έγιναν λίγο πιο ροδαλά από την έξαψη. «Κάποιος άλλος, για παράδειγμα—»

«Καλή μου θεία», είπε ο Ρέιμοντ Γουέστ σαν να είχε ακούσει κάτι αστείο, «εγώ δεν εννοούσα συμβάντα του χωριού. Είχα στο μυαλό μου φόνους κι εξαφανίσεις – από τα πράγματα για τα οποία ο σερ Χένρι θα μπορούσε να μας μιλάει με τις ώρες αν ήθελε».

«Μα εγώ δε μιλώ ποτέ για τη δουλειά», είπε σεμνά ο σερ Χένρι. «Όχι, δε μιλώ ποτέ για τη δουλειά».

Ο σερ Χένρι Κλίδερινγκ ήταν μέχρι πρόσφατα Επίτροπος της Σκότλαντ Γκιρντ.

«Υποθέτω ότι είναι πολλοί οι φόνοι και άλλα πράγματα τα οποία η αστυνομία δε λύνει ποτέ», είπε η Τζόις Λεμπριέρ.

«Είναι γεγονός αυτό, θα έλεγα», είπε ο κύριος Πέδερικ.

«Αναρωτιέμαι ποιο μυαλό πετυχαίνει πραγματικά να ξετυλίξει με τον καλύτερο τρόπο ένα μυστήριο», είπε ο Ρέιμοντ Γουέστ. «Έχω την αίσθηση ότι τον μέσο επιθεωρητή της αστυνομίας τον παρεμποδίζει η έλλειψη φαντασίας».

«Αυτή είναι η σκοπιά του μη ειδικού», είπε ξερά ο σερ Χένρι.

«Στην πραγματικότητα χρειάζεται ολόκληρη επιτροπή», είπε η Τζόις χαμογελώντας. «Για την ψυχολογία και τη φαντασία θα πάτε στον συγγραφέα—»

Έκανε μια ειρωνική υπόκλιση στον Ρέιμοντ, αλλά εκείνος παρέμεινε σοβαρός.

«Η συγγραφική τέχνη προσφέρει βαθιά γνώση της ανθρώπινης φύσης», είπε σοβαρά. «Ίσως βλέπει κανείς κίνητρα τα οποία ο μέσος άνθρωπος θα προσπερνούσε».

«Καλέ μου», είπε η μισ Μαργκλ, «ξέρω ότι τα βιβλία σου είναι πολύ έξυπνα. Πιστεύεις, όμως, ότι οι άνθρωποι είναι πραγματικά τόσο δυσάρεστοι όσο τους περιγράφεις;»

«Καλή μου θεία», απάντησε μαλακά ο Ρέιμοντ, «κράτα τις πεποιθήσεις σου. Δε θέλω, προς θεού, να είμαι εγώ εκείνος που θα τις καταρρίψει με κανέναν τρόπο».

«Εγώ εννοώ ότι πάρα πολλοί άνθρωποι δε μου φαίνονται ούτε κακοί, ούτε καλοί, αλλά απλώς πολύ ανόητοι, καταλαβαίνεις», είπε η μισ Μαρπλ και συνοφρυώθηκε λίγο καθώς μετρούσε τους πόντους στο πλεκτό της.

Ακούστηκε ξανά το ξερό βηχαλάκι του κυρίου Πέδερικ.

«Έχεις σκεφτεί, Ρέιμοντ, ότι ίσως προσδίδεις πολύ μεγάλη βαρύτητα στη φαντασία;» είπε. «Η φαντασία είναι πολύ επικίνδυνο πράγμα, εμείς οι δικηγόροι το ξέρουμε καλά αυτό. Όταν είναι κανείς σε θέση να κοσκινίζει τις αποδείξεις αμερόληπτα, να παίρνει τα γεγονότα και να τα κοιτά ως γεγονότα – αυτή μου φαίνεται η μόνη λογική μέθοδος προσέγγισης της αλήθειας. Θα μπορούσα να προσθέσω ότι, από την εμπειρία μου, είναι η μόνη που πετυχαίνει!».

«Σιγά!» αναφώνησε η Τζόις ρίχνοντας πίσω με αγανάκτηση το μαυρομάλλικο κεφάλι της. «Στοιχηματίζω ότι θα μπορούσα να σας κερδίσω όλους σε αυτό το παιχνίδι. Δεν είμαι μόνο γυναίκα – κι ας λέτε ό,τι θέλετε, οι γυναίκες έχουν μια διαίσθηση που οι άνδρες στερούνται – μα και καλλιτέχνιδα. Βλέπω πράγματα που εσείς δε βλέπετε. Και ως καλλιτέχνιδα, επίσης, έχω περάσει χρόνο ανάμεσα σε κάθε λογής άτομα. Ξέρω τη ζωή έτσι όπως αποκλείεται να την ξέρει η καλή μας η μισ Μαρπλ από δω».

«Δεν είμαι σίγουρη γι' αυτό, καλή μου», είπε η μισ Μαρπλ. «Καμιά φορά στα χωριά συμβαίνουν πολύ επώδυνα και στενάχωρα πράγματα».

«Μπορώ να έχω τον λόγο;» είπε ο δρ Πέντερ χαμογελώντας. «Ξέρω ότι σήμερα είναι της μόδας να επικρίνει κανείς τον κλήρο, όμως κι εμείς ακούμε πράγματα, γνωρίζουμε μια όψη του ανθρωπίνου χαρακτήρα που μοιάζει με επτασφράγιστο βιβλίο για τον έξω κόσμο».

«Μου φαίνεται, λοιπόν, ότι αποτελούμε μια ιδιαίτερα αντιπροσωπευτική παρέα», είπε η Τζόις. «Τι θα λέγατε να σχηματίσουμε μια λέσχη; Τι μέρα είναι σήμερα; Τρίτη; Θα την αποκαλέσουμε Λέσχη της Τρίτης. Θα βρισκόμαστε κάθε εβδομάδα, και κάθε μέλος με τη σειρά θα πρέπει να εισηγείται ένα πρόβλημα. Κάποιο μυστή-

ριο του οποίου έχει προσωπική γνώση και του οποίου τη λύση, φυσικά, γνωρίζει. Για να δω, πόσοι είμαστε; Ένας, δύο, τρεις, τέσσερις, πέντε. Κανονικά θα έπρεπε να είμαστε έξι».

«Ξέχασες εμένα, καλή μου», είπε η μισ Μαρπλ με πλατύ χαμόγελο.

Η Τζόις εξεπλάγη κάπως, μα το έκρυψε γρήγορα.

«Με μεγάλη μου χαρά, μισ Μαρπλ», είπε. «Νόμιζα ότι δε θα θέλετε να παίξετε».

«Εμένα μου φαίνεται πολύ ενδιαφέρον», είπε η μισ Μαρπλ, «ειδικά μιας και είναι παρόντες τόσοι έξυπνοι κύριοι. Εγώ, δυστυχώς, δεν είμαι έξυπνη, μα όταν έχει ζήσει κανείς τόσα χρόνια στο Σεντ Μέρι Μιντ αποκτά βαθιά γνώση της ανθρώπινης φύσης».

«Είμαι βέβαιος ότι η συμβολή σας θα είναι ιδιαίτερα πολύτιμη», είπε με αβροφροσύνη ο σερ Χένρι.

«Ποιος θα ξεκινήσει;» είπε η Τζόις.

«Μου φαίνεται ότι γι' αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία», είπε ο δρ Πέντερ, «από τη στιγμή που έχουμε τη μεγάλη καλοτυχία να βρίσκεται μαζί μας ένας άνθρωπος τόσο διακεκριμένος όσο ο σερ Χένρι...»

Άφησε την πρόταση ατελείωτη κι έκανε μια ευγενική υπόκλιση προς τον σερ Χένρι.

Ο τελευταίος έμεινε σιωπηλός για ένα-δύο λεπτά. Στο τέλος αναστέναξε, σταύρωσε ξανά τα πόδια και ξεκίνησε:

«Δυσκολεύομαι λίγο να διαλέξω αυτό ακριβώς που θέλετε, αλλά νομίζω, τελικά, ότι γνωρίζω ένα παράδειγμα που ταιριάζει ορθότατα σε αυτές τις προϋποθέσεις. Μπορεί να είδατε κάποια αναφορά στην εν λόγω υπόθεση στις εφημερίδες πριν από έναν χρόνο. Εκείνη την εποχή μπήκε στην άκρη ως άλυτο μυστήριο, μα τελικά η λύση έφτασε στα χέρια μου πριν από μερικές ημέρες.

»Τα γεγονότα είναι πολύ απλά. Τρεις άνθρωποι κάθισαν να δειπνήσουν και, μεταξύ άλλων, έφαγαν αστακό από κονσέρβα. Αργότερα μέσα στη νύχτα και οι τρεις ένωσαν άσχημα. Εκλήθη εспеυσμένα ένας γιατρός. Τα δύο άτομα συνήλθαν, το τρίτο πέθανε».

«Μάλιστα!» είπε ο Ρέιμοντ επιδοκιμαστικά.

«Όπως είπα, τα ίδια τα γεγονότα ήταν απλούστατα. Θεωρήθηκε ότι ο θάνατος επήλθε λόγω δηλητηρίασης από πτωμαΐνη, εκδόθηκε πιστοποιητικό θανάτου και το θύμα ετάφη κανονικά. Τα πράγματα, όμως, δεν έμειναν εκεί».

Η μισ Μαρπλ κούνησε το κεφάλι.

«Φαντάζομαι πως ο κόσμος άρχισε να μιλά», είπε. «Συνήθως έτσι γίνεται».

«Και τώρα πρέπει να περιγράψω τους πρωταγωνιστές του μικρού αυτού δράματος. Το ζευγάρι θα το αποκαλέσω κύριο και κυρία Τζόουνς, και τη βοηθό της σύζυγου, δεσποινίδα Κλαρκ. Ο κύριος Τζόουνς ταξίδευε για μια φαρμακευτική εταιρεία. Ήταν ευπαρουσίαστος άνδρας με τρόπο κάπως τραχύ, παραφορτωμένο, γύρω στα πενήντα. Η σύζυγός του ήταν μια γυναίκα κάπως κοινότοπη, γύρω στα σαράντα πέντε. Η βοηθός, η δεσποινίς Κλαρκ, ήταν μια εύρωστη και χαρωπή εξηντάρα με κατακόκκινο πρόσωπο που έλαμπε. Θα μπορούσαμε να πούμε πως κανείς τους δεν ήταν πολύ ενδιαφέρων.

»Το πρόβλημα, τώρα, ξεκίνησε πολύ περίεργα. Ο κύριος Τζόουνς είχε περάσει την προηγούμενη νύχτα σε ένα μικρό εμπορικό ξενοδοχείο στο Μπέρμιγχαμ. Εκείνη τη μέρα έτυχε να έχουν μόλις αλλάξει το στυπόχαρτο στο μπλοκ και η καμαριέρα, μιας και καθώς φαίνεται δεν είχε κάτι καλύτερο να κάνει, βάλθηκε να κοιτά προσεκτικά το στυπόχαρτο στον καθρέφτη λίγο αφού ο κύριος Τζόουνς είχε γράψει ένα γράμμα. Λίγες μέρες αργότερα εμφανίστηκε μια αναφορά στις εφημερίδες γύρω από τον θάνατο της κυρίας Τζόουνς ως αποτέλεσμα κατανάλωσης αστακού από κονσέρβα, και τότε η καμαριέρα μετέφερε στο υπόλοιπο υπηρετικό προσωπικό τις λέξεις που είχε διακρίνει στο στυπόχαρτο. Ήταν οι εξής: *Εξαρτώμαι απόλυτα από τη σύζυγό μου... όταν πεθάνει θα... εκατοντάδες χιλιάδες...*

»Ίσως θυμάστε ότι πρόσφατα δημοσιεύτηκε η υπόθεση δηλητηρίασης μιας γυναίκας από τον σύζυγό της. Δε χρειάστηκε πολύ, λοιπόν, για να πάρει φωτιά η φαντασία κάθε καμαριέρας. Ο κύριος

Τζόουνς είχε σχεδιάσει να βγάλει από τη μέση τη γυναίκα του και να κληρονομήσει εκατοντάδες χιλιάδες λίρες! Μία από τις καμαριέρες έτυχε να έχει συγγενείς που ζούσαν στην κωμόπολη στην οποία κατοικούσε το ζεύγος Τζόουνς. Τους έγραψε κι εκείνοι με τη σειρά τους της απάντησαν. Όλα έδειχναν πως ο κύριος Τζόουνς είχε στρέψει την προσοχή του στην κόρη του γιατρού της περιοχής, μια χαριτωμένη τριαντατριάχρονη νεαρή. Άρχισε να ψιθυρίζεται το σκάνδαλο. Ζητήθηκε η παρουσία του Υπουργού Εσωτερικών, ενώ η Σκότλαντ Γιארντ κατακλύστηκε από ανώνυμα γράμματα που κατηγορούσαν τον κύριο Τζόουνς για τη δολοφονία της συζύγου του. Εγώ μπορώ να σας πω ότι δε θεωρήσαμε ούτε για μια στιγμή ότι υπήρχε κάποια αλήθεια σε όλα αυτά, ήταν μόνο κουβέντες και κουτσομπολιά των άεργων του χωριού. Ωστόσο, για να κατευναστεί η κοινή γνώμη, δόθηκε εντολή εκταφής. Ήταν μια υπόθεση κοινής προκατάληψης, η οποία δεν είχε την παραμικρή σταθερή βάση, και η οποία αποδείχθηκε απροσδόκητα δικαιολογημένη. Μετά τη νεκροτομή βρέθηκε τόσο αρσενικό ώστε να καταστεί απόλυτα σαφές ότι η γυναίκα είχε δηλητηριαστεί. Έτσι, ανατέθηκε στη Σκότλαντ Γιארντ να συνεργαστεί με τις τοπικές αρχές για να αποδείξει πώς είχε χορηγηθεί το αρσενικό και από ποιον».

«Τέλεια!» είπε η Τζόις. «Μου αρέσει αυτό. Μια πραγματική υπόθεση!»

«Όπως ήταν φυσικό, οι υποψίες έπεσαν στον σύζυγο. Είχε ωφεληθεί από τον θάνατο της γυναίκας του. Όχι στον βαθμό των εκατοντάδων χιλιάδων που τόσο ρομαντικά είχε φανταστεί η καμαριέρα του ξενοδοχείου, αλλά με το ιδιαίτερα στιβαρό ποσό των οκτώ χιλιάδων λιρών. Δεν είχε δικά του χρήματα, με εξαίρεση αυτά που κέρδιζε, και ήταν άνθρωπος με κάπως εκκεντρικές συνήθειες και αδυναμία στη γυναικεία συντροφιά. Ερευνήσαμε όσο πιο διακριτικά γινόταν τη φήμη της σχέσης με την κόρη του γιατρού· μα παρ' ότι έδειχνε ξεκάθαρο ότι κάποτε είχε υπάρξει ανάμεσά τους στενή φιλία, πριν από δύο μήνες είχε σημειωθεί μια ιδιαίτερα απότομη ρήξη και φαίνεται ότι δεν είχαν ξανασυναντηθεί έκτοτε. Ο ίδιος

ο γιατρός, ένας άνδρας κάποιας ηλικίας, ντόμπρος και απονήρευτος, έμεινε άναυδος με το αποτέλεσμα της νεκροτομής. Τον είχαν καλέσει γύρω στα μεσάνυχτα και είχε βρει και τους τρεις να υποφέρουν. Είχε συνειδητοποιήσει άμεσα τη σοβαρή κατάσταση της κυρίας Τζόουνς και ζήτησε από το φαρμακείο να του στείλουν κάποια όπιου για να ανακουφίσει τον πόνο. Παρά τις προσπάθειές του, εκείνη υπέκυψε, αλλά ο γιατρός δεν υποπεύθηκε ούτε για μία στιγμή ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ήταν πεπεισμένος ότι ο θάνατος της γυναίκας οφειλόταν σε μια μορφή βοτουλισμού. Εκείνο το βράδυ είχαν φάει αστακό σε κονσέρβα και σαλάτα, γλυκό με κρέμα, ψωμί και τυρί. Δυστυχώς δεν είχε μείνει καθόλου αστακός – τον είχαν φάει όλο και είχαν πετάξει την κονσέρβα. Ο γιατρός είχε ρωτήσει τη νεαρή υπηρέτρια, την Γκλάντις Λιντς. Ήταν τρομερά ταραγμένη, κόντευε να βάλει τα κλάματα από την αναστάτωση, και ο γιατρός δυσκολεύτηκε να την κάνει να μείνει στο θέμα, μα η κοπέλα έλεγε και ξανάλεγε ότι η κονσέρβα δεν είχε αλλοιωθεί με κανέναν τρόπο και ότι ο αστακός τής είχε φανεί σε πολύ καλή κατάσταση.

»Αυτά ήταν τα γεγονότα στα οποία έπρεπε να βασιστούμε. Αν ο Τζόουνς είχε διαπράξει έγκλημα δίνοντας αρσενικό στη γυναίκα του, φαινόταν ξεκάθαρο ότι δε θα μπορούσε να το βάλει σε τίποτα από τα όσα καταναλώθηκαν για βραδινό, μιας και είχαν φάει και οι τρεις το ίδιο γεύμα. Επίσης, κάτι άλλο· ο ίδιος ο Τζόουνς είχε επιστρέψει από το Μπέρμιγχαμ τη στιγμή που σέρβιραν το βραδινό, συνεπώς δε θα είχε την ευκαιρία να βάλει το χεράκι του εκ των προτέρων σε κάποιο από τα φαγητά».

«Και η βοηθός;» ρώτησε η Τζόις. «Η εύρωστη γυναίκα με το καλοδιάθετο πρόσωπο».

Ο σερ Χένρι κούνησε το κεφάλι.

«Δεν αμελήσαμε τη δεσποινίδα Κλαρκ, σας διαβεβαιώνω. Φαινόταν αμφίβολο, όμως, ποιο κίνητρο θα μπορούσε να έχει για το έγκλημα. Η κυρία Τζόουνς δεν της άφησε καμία κληρονομιά και το άμεσο αποτέλεσμα του θανάτου της εργοδότης της ήταν να αναγκαστεί να αναζητήσει άλλη δουλειά».

«Αυτό φαίνεται να την απαλλάσσει», είπε η Τζόις σκεπτική.

«Ένας από τους επιθεωρητές μου, τώρα, δεν άργησε να ανακαλύψει ένα σημαντικό γεγονός», συνέχισε ο σερ Χένρι. «Μετά το δείπνο, εκείνο το βράδυ ο κύριος Τζόουνς μπήκε στην κουζίνα και ζήτησε μια γαβάθα νισεστέ για τη γυναίκα του, η οποία είχε διαμαρτυρηθεί ότι δεν ένιωθε καλά. Περίμενε στην κουζίνα μέχρι να τον ετοιμάσει η Γκλάντις Λιντς, κι έπειτα τον ανέβασε ο ίδιος στο δωμάτιο της γυναίκας του. Αυτό, ομολογώ, έδειχνε να κλείνει οριστικά την υπόθεση».

Ο δικηγόρος κούνησε το κεφάλι.

«Κίνητρο», είπε μετρώντας τα σημεία με τα δάχτυλά του. «Ευκαιρία. Ως αντιπρόσωπος φαρμακευτικής εταιρείας, είχε εύκολη πρόσβαση στο δηλητήριο».

«Και ήταν άνθρωπος αδύναμης ηθικής υπόστασης», είπε ο κληρικός.

Ο Ρέιμοντ Γουέστ κοιτούσε τον σερ Χένρι.

«Αυτή η υπόθεση έχει κάπου κάποια παγίδα», είπε. «Γιατί δεν τον συλλάβατε;»

Ο σερ Χένρι χαμογέλασε μάλλον πικρόχολα.

«Εδώ είναι το ατυχές κομμάτι της υπόθεσης. Μέχρι εκεί είχαν πάει όλα ρολόι, αλλά τώρα είχαμε φτάσει στα δύσκολα. Ο Τζόουνς δε συνελήφθη επειδή η δεσποινίς Κλαρκ είπε στην ανάκρισή της ότι τον νισεστέ δεν τον έφαγε η κυρία Τζόουνς, αλλά η ίδια.

»Ναι, φαίνεται ότι μπήκε ως συνήθως στο δωμάτιο της κυρίας Τζόουνς, η οποία είχε ανακαθίσει στο κρεβάτι και είχε πλάι της τη γαβάθα με τον νισεστέ.

»«Δε νιώθω πολύ καλά, Μίλι», είπε. “Μάλλον καλά να πάθω, αφού έφαγα αστακό βραδιάτικα. Ζήτησα από τον Άλμπερτ να μου φέρει μια γαβάθα με νισεστέ, αλλά τώρα που τον βλέπω, μου φαίνεται ότι δεν τον πολυθέλω”.

»«Κρίμα», σχολίασε η δεσποινίς Κλαρκ, “είναι καλοφτιαγμένος, δεν έχει σβολιάσει. Η Γκλάντις είναι πραγματικά πολύ καλή μαγείρισσα. Φαίνεται ότι σήμερα ελάχιστα κορίτσια είναι σε θέση

να φτιάξουν τον νισεστέ όπως πρέπει. Για να πω την αλήθεια εγώ τον ορέγομαι, τόσο πολύ πεινάω”.

»«Είμαι σίγουρη γι’ αυτό, με τις ανοησίες που κάνεις”, είπε η κυρία Τζόουνς.

»Πρέπει να εξηγήσω», διέκοψε ο σερ Χένρι, «ότι η δεσποινίς Κλαρκ είχε ανησυχήσει επειδή πάχαινε όλο και περισσότερο, κι έκανε μια δίαιτα που απαγόρευε τα γλυκά και τους υδατάνθρακες».

»«Δεν κάνεις καλά, Μίλι, πραγματικά”, της έλεγε η κυρία Τζόουνς. “Αν ο Κύριος σε έκανε παχουλή, τότε σε θέλει παχουλή. Πάρε τη γαβάθα με τον νισεστέ. Θα δεις τι ωραία που θα νιώσεις”.

»Και η δεσποινίς Κλαρκ έπιασε τη γαβάθα και έφαγε όλο τον νισεστέ. Όπως βλέπετε, αυτό έκανε θρύψαλα την υπόθεση που είχαμε στήσει ενάντια στον σύζυγο. Όταν του ζητήθηκε εξήγηση για τις λέξεις που βρέθηκαν στο στυπόχαρτο, ο Τζόουνς την έδωσε αρκετά πρόθυμα. Εξήγησε πως το γράμμα απαντούσε στον αδελφό του, ο οποίος του είχε γράψει από την Αυστραλία ζητώντας χρήματα. Είχε πει ότι εξαρτιόταν απόλυτα από τη γυναίκα του. Όταν εκείνη πέθαινε, ο ίδιος θα είχε τον έλεγχο των χρημάτων και θα βοηθούσε τον αδελφό του αν γινόταν. Λυπόταν που δεν ήταν σε θέση να βοηθήσει, μα του έλεγε ότι στον κόσμο υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι στο ίδιο ατυχές χάλι».

«Κι έτσι η υπόθεση κατέρρευσε,» είπε ο δρ Πέντερ.

«Κι έτσι η υπόθεση κατέρρευσε,» είπε σκυθρωπά ο σερ Χένρι. «Δεν μπορούσαμε να το διακινδυνεύσουμε και να συλλάβουμε τον Τζόουνς χωρίς καμία απόδειξη».

Μεσολάβησε σιωπή κι έπειτα η Τζόις είπε: «Κι αυτό είναι όλο, σωστά;»

«Έτσι είναι η υπόθεση όπως είχε από πέρυσι. Τώρα, η αληθινή λύση βρίσκεται στα χέρια της Σκότλαντ Γιαντ, και σε διάστημα δύο-τριών ημερών κατά πάσα πιθανότητα θα τη διαβάσετε στις εφημερίδες».

«Η αληθινή λύση», είπε η Τζόις σκεπτική. «Αναρωτιέμαι. Ας σκεφτούμε όλοι για πέντε λεπτά κι έπειτα ας μιλήσουμε».

Ο Ρέιμοντ Γουέστ κούνησε το κεφάλι και σημείωσε την ώρα στο ρολόι του. Όταν πέρασαν τα πέντε λεπτά, κοίταξε τον δρα Πέντερ.

«Θα μιλήσετε πρώτος;» είπε.

Ο ηλικιωμένος κούνησε το κεφάλι. «Ομολογώ ότι έχω μπερδευτεί πάρα πολύ», είπε. «Δεν μπορώ παρά να πιστέψω ότι με κάποιον τρόπο ένοχος πρέπει να είναι ο σύζυγος, μα δεν μπορώ να φανταστώ πώς το έκανε. Η μόνη μου πρόταση είναι ότι πρέπει να της έδωσε το δηλητήριο με κάποιον τρόπο που δεν έχει ανακαλυφθεί ακόμα, αν και δεν μπορώ να φανταστώ πώς ήρθε στο φως σε αυτή την περίπτωση μετά από τόσο καιρό».

«Τζόις;»

«Η Βοηθός!» είπε αποφασιστικά η Τζόις. «Σίγουρα η Βοηθός! Πώς ξέρουμε τι κίνητρο μπορεί να είχε; Μόνο και μόνο επειδή ήταν μεγάλη σε ηλικία, ευτραφής και άσχημη, δε σημαίνει ότι δεν ήταν και η ίδια ερωτευμένη με τον Τζόουνς. Μπορεί να μισούσε τη σύζυγο για άλλον λόγο. Σκεφτείτε τη ζωή της βοηθού – πρέπει να είναι συνέχεια ευχάριστη, να συμφωνεί, να πνίγει τη γνώμη της και να τα κρατά όλα μέσα της. Έφτασε μια μέρα που δεν άντεξε άλλο και τη σκότωσε. Πιθανότατα, έβαλε το αρσενικό στη γαβάθα με τον νισεστέ και όλη αυτή η ιστορία ότι τον έφαγε η ίδια είναι ψέματα».

«Κύριε Πέδερικ;»

Ο δικηγόρος ένωσε τις άκρες των δαχτύλων επαγγελματικά. «Δεν μπορώ να πω. Με βάση τα γεγονότα, δεν μπορώ να πω».

«Μα πρέπει, κύριε Πέδερικ», είπε η Τζόις. «Δεν μπορείτε να μην αποφανθείτε, να πείτε “επιφυλάσσομαι” και να είστε τίμιος. Πρέπει να παίξετε το παιχνίδι».

«Με βάση τα γεγονότα», είπε ο κύριος Πέδερικ, «φαίνεται πως δεν μπορεί να πει κανείς τίποτα. Η προσωπική μου γνώμη είναι δυστυχώς, μιας κι έχω δει πάμπολλες τέτοιες υποθέσεις, πως ο σύζυγος ήταν ένοχος. Η μόνη εξήγηση που θα καλύψει τα γεγονότα φαίνεται να είναι πως η δεσποινίς Κλαρκ τον κάλυψε εσκεμμένα για τον έναν ή τον άλλον λόγο. Μπορεί να έγινε μεταξύ τους κάποιος οικονομικός διακανονισμός. Εκείνος ίσως συνειδητοποίησε

ότι θα τον υποπεύονταν κι εκείνη, βλέποντας μπροστά της μόνο ένα μέλλον φτώχειας, ίσως συμφώνησε να πει την ιστορία του νισσεστέ με αντάλλαγμα την κρυφή καταβολή ενός γενναιόδωρου ποσού. Αν έτσι έγιναν τα πράγματα, φυσικά ήταν πολύ αντικανονικά. Πραγματικά, πολύ αντικανονικά».

«Διαφωνώ με όλους σας», είπε ο Ρέιμοντ. «Ξεχνάτε τον πιο σημαντικό παράγοντα της υπόθεσης. *Την κόρη του γιατρού*. Θα σας δώσω τη δική μου ανάγνωση. Ο αστακός στην κοσέρβα ήταν χαλασμένος. Αυτό εξηγεί τα συμπτώματα δηλητηρίασης. Καλούν τον γιατρό. Εκείνος βρίσκει την κυρία Τζόουνς, που έχει φάει περισσότερο αστακό από τους άλλους, να πονά πολύ, και ζητά να του φέρουν, όπως μας είπατε, χάπια με όπιο. Δεν πάει ο ίδιος, ζητά να του τα φέρουν. Ποιος θα δώσει τα χάπια με το όπιο; Προφανώς η κόρη του. Πιθανότατα ετοιμάζει τα φάρμακα για λογαριασμό του. Είναι ερωτευμένη με τον Τζόουνς κι αυτή τη στιγμή φουντώνουν τα χειρότερα ένστικτα της φύσης της και συνειδητοποιεί ότι το μέσο για να του προσφέρει ελευθερία βρίσκεται στα χέρια της. Τα χάπια που στέλνει περιέχουν καθαρό, λευκό αρσενικό. Αυτή είναι η λύση μου».

«Και τώρα, σερ Χένρι, πείτε μας», είπε ανυπόμονα η Τζόις.

«Μια στιγμή», είπε ο σερ Χένρι. «Η μισ Μαργλ δεν έχει μιλήσει ακόμα».

Η μισ Μαργλ κουνούσε το κεφάλι θλιμμένη.

«Κοίτα να δεις», είπε. «Μου ξέφυγε κι άλλος πόντος. Τόσο πολύ απορροφήθηκα από την ιστορία. Πραγματικά, πολύ θλιβερή υπόθεση. Μου θυμίζει τον ηλικιωμένο κύριο Χάργκρεϊβς, που ζούσε πάνω στο Μάουντ. Η σύζυγός του δεν είχε ποτέ την ελάχιστη υποψία, ώσπου εκείνος πέθανε, αφήνοντας όλα του τα χρήματα σε μια γυναίκα με την οποία ζούσε και με την οποία είχε πέντε παιδιά. Ήταν κάποτε υπηρέτρια στο σπίτι τους. Πολύ καλή κοπέλα, έλεγε πάντα η κυρία Χάργκρεϊβς, της είχε κάθε εμπιστοσύνη ότι γύριζε τα στρώματα καθημερινά, εκτός από τις Παρασκευές, φυσικά. Και να που ο κύριος Χάργκρεϊβς την είχε σπιτώσει σε μια γει-

τονική πόλη και συνέχιζε να κάνει τον επίτροπο στην εκκλησία και να βγάζει τον δίσκο κάθε Κυριακή».

«Καλή μου θεία Τζέιν», είπε ο Ρέιμοντ, αρκετά ανυπόμονος. «Αφού ο Χάργκρεϊβς έχει πεθάνει εδώ και χρόνια, τι σχέση έχει με την υπόθεση;»

«Αυτή η ιστορία μου τον θύμισε αμέσως», είπε η μισ Μαρπλ. «Τα γεγονότα μοιάζουν πάρα πολύ, έτσι δεν είναι; Υποθέτω ότι η κακόμοιρη κοπέλα ομολόγησε τώρα πια, γι' αυτό τα μάθατε, σερ Χένρι».

«Ποια κοπέλα;» είπε ο Ρέιμοντ. «Καλή μου θεία, τι είναι αυτά που λες;»

«Η κακόμοιρη η Γκλάντις Λιντς, φυσικά, αυτή που αναστατώθηκε τόσο πολύ όταν της μίλησε ο γιατρός, και με το δίκιο της, η άμοιρη. Ελπίζω να τον κρεμάσουν αυτόν τον άτιμο τον Τζόουνς, αλήθεια. Έκανε μια άμοιρη κοπέλα δολοφόνο. Υποθέτω ότι θα την κρεμάσουν κι αυτήν, την κακόμοιρη».

«Μις Μαρπλ, μου φαίνεται ότι δεν έχετε καταλάβει πολύ καλά», άρχισε να λέει ο κύριος Πέδερικ.

Όμως η μισ Μαρπλ κούνησε το κεφάλι με πείσμα και κοίταξε τον σερ Χένρι.

«Έχω δίκιο, έτσι δεν είναι; Μου φαίνεται απόλυτα ξεκάθαρο. Οι εκατοντάδες χιλιάδες, και η κρέμα για επιδόρπιο – θέλω να πω, πώς να σου ξεφύγει κάτι τέτοιο;»

«Τι σχέση έχει η κρέμα με τις εκατοντάδες χιλιάδες;» φώναξε ο Ρέιμοντ.

Η θεία του γύρισε προς το μέρος του.

«Οι μάγεις βάζουν σχεδόν πάντα Εκατοντάδες Χιλιάδες στην κρέμα, καλέ μου», είπε. «Είναι το εμπορικό όνομα της χρωματιστής τρούφας*. Και φυσικά όταν άκουσα ότι μετά το βραδινό έφαγαν κρέμα και ότι ο σύζυγος είχε γράψει σε κάποιον για εκατοντάδες χιλιάδες, όπως ήταν φυσικό τα συνδέσα. Εκεί ήταν το αρσενικό, στην

* Στα αγγλικά, Hundreds and Thousands. (Σ.τ.Μ.)

τρούφα. Ο κύριος Τζόουνς την έδωσε στην κοπέλα και της είπε να τη βάλει στην κρέμα».

«Μα αυτό είναι αδύνατο», είπε γρήγορα η Τζόι. «Όλοι έφαγαν κρέμα».

«Όχι, όχι», απάντησε η μισ Μαριπλ. «Μην ξεχνάτε ότι η βοηθός έκανε δίαιτα. Όποιος κάνει δίαιτα δεν τρώει γλυκά και φαντάζομαι ότι ο Τζόουνς πολύ απλά τίναξε την τρούφα από τη δική του μερίδα και την άφησε στην άκρη του πιάτου. Ήταν έξυπνη ιδέα, αλλά πολύ μοχθηρή».

Όλοι οι άλλοι είχαν καρφώσει τα μάτια στον σερ Χένρι.

«Είναι πολύ περίεργο», είπε εκείνος αργά, «αλλά φαίνεται ότι η μισ Μαριπλ ανακάλυψε την αλήθεια. Ο Τζόουνς είχε βάλει σε μπελάδες, ας το πούμε έτσι, την Γκλάντις Λιντς. Η κοπέλα κόντευε να απελπιστεί. Εκείνος ήθελε να βγάλει τη γυναίκα του από τη μέση και της υποσχέθηκε να την παντρευτεί μετά τον θάνατο της κυρίας Τζόουνς. Έβαλε αρσενικό στην τρούφα και της την έδωσε με οδηγίες ώστε να τη χρησιμοποιήσει. Η Γκλάντις Λιντς πέθανε πριν από μία εβδομάδα. Έχασε το παιδί στη γέννα και ο Τζόουνς την είχε εγκαταλείψει ήδη για κάποια άλλη. Την ώρα που ξεψυχούσε ομολόγησε την αλήθεια».

Έπεσε σιωπή για λίγες στιγμές κι έπειτα ο Ρέιμοντ είπε: «Λοιπόν, θεία Τζειν, αυτή την παρτίδα την κέρδισες εσύ. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς στον άνεμο κατάφερες να ανακαλύψεις την αλήθεια. Εγώ δε θα φανταζόμουν ποτέ ότι η μικρή υπηρέτρια στην κουζίνα συνδέεται με την υπόθεση».

«Ναι, καλέ μου», είπε η μισ Μαριπλ, «όμως εσύ δεν ξέρεις τη ζωή τόσο όσο εγώ. Ένας άνδρας σαν τον Τζόουνς – τραχύς και εύθυμος. Μόλις άκουσα ότι στο σπίτι υπήρχε μια χαριτωμένη νεαρή, ήμουν σίγουρη ότι αποκλείεται να την άφησε ήσυχη. Η όλη υπόθεση είναι ιδιαίτερα θλιβερή και οδυνηρή, διόλου ωραίο θέμα συζήτησης. Δε φαντάζεστε πόσο μεγάλο ήταν το σοκ για την κυρία Χάργκρεϊβς, και πόσος σαματάς έγινε για λίγο στο χωριό».

*«Με τρομάζετε, μισ Μαρπλ», είπε ο σερ Χένρι.
«Ελπίζω να μην επιθυμήσετε ποτέ να με βγάλετε
από τη μέση. Τα σχέδιά σας θα ήταν πάρα πολύ καλά».*

Μια Τρίτη βράδυ ο ανιψιός της μισ Μαρπλ και οι φίλοι του οργανώνουν μια βραδιά μυστηρίου και την προκαλούν να δώσει λύσεις σε ανεξιχνίαστες μέχρι εκείνη τη στιγμή αστυνομικές υποθέσεις. Έτσι γεννιέται η Λέσχη της Τρίτης. Η υπόθεση με τις κηλίδες αίματος που εξαφανίζονταν· ο κλέφτης που διέπραξε το ίδιο έγκλημα δύο φορές· το επιθανάτιο μήνυμα ενός δηλητηριασμένου που ακουγόταν σαν «ένας σωρός ψάρια»· η παράξενη υπόθεση της αόρατης διαθήκης· ένα μέντιουμ που είχε προειδοποιήσει πως το Γαλάζιο Γεράνι σημαίνει θάνατο.

Τολμάτε να συναγωνιστείτε τη Λέσχη της Τρίτης στην επίλυση μυστηρίων;

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23621

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ